

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobkyně: **České přístavy, a. s.**, IČO: 452 74 592,
sídlem Jankovcova 1627/16a, 170 00 Praha 7,
právně zastoupené advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.,
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**,
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1,

za účasti osob na
řízení zúčastněných: 1) **Městská část Praha 7**,
sídlem U Průhonu 1338/38, 170 00 Praha 7,

2) **Povodí Vltavy, státní podnik**,
sídlem Holečkova 3178/8, 150 00 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2023 č. j. MHMP 205768/2023,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2023, č. j. MHMP 205768/2023, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 21 405 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení sub 1) nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

V. Osoba zúčastněná na řízení sub 2) nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“, „*zdejší soud*“ či „*soud*“) domáhala zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo jako opožděné zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7, stavebního úřadu (dále jen „*stavební úřad*“), ze dne 23. 9. 2022, č. j. MČ P7 334873/2022/SU/Vav (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým bylo na žádost Městské části Praha 7 vydáno společné povolení záměru „Park U Vody“, Praha 7 – Holešovice, který má být realizován na pozemcích parc. č. 475/20, 489/3, 2281/102, 2281/103, 2354/1, 2408/2, 2409, 2410/2, 2410/12, 2410/15, 2410/16, 2410/54, 2410/55 v k. ú. Holešovice, jehož předmětem je komplexní návrh krajinářsko-architektonického řešení úpravy stávajícího městského parku (dále jen „*stavební záměr*“ nebo „*Park U Vody*“).
2. Žalobkyně tvrdí, že je vlastníkem bývalé železniční vlečky (dále jen „*vlečka*“) nacházející se mj. na pozemcích parc. č. 2410/15 a 2410/54 v k. ú. Holešovice, tedy na pozemcích, na nichž je umístován Park U Vody.
3. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že stavební záměr do předmětných nepoužívaných kolejí nezasahuje, tedy vlečka není stavbou, na které má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, a proto žalobkyni nenáleží postavení účastníka řízení podle § 94k písm. c) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (dále jen „*stavební zákon*“). Zároveň však žalovaný připustil, že na několika místech dojde ke styku kolejí s nově navrženými chodníky, a tak existuje možnost, že žalobkyně bude stavebním záměrem, resp. vydaným společným povolením, přímo dotčena ve svých vlastnických právech. Proto jí náleží postavení účastníka řízení podle § 94k písm. e) stavebního zákona z titulu vlastnictví sousední stavby. Účastenství podle § 94k písm. e) stavebního zákona z titulu vlastnictví sousedního pozemku parc. č. 2356/80 žalovaný odmítl s tím, že žalobkyně ve svých vlastnických právech k sousednímu pozemku nebude stavebním záměrem dotčena, neboť v těsné blízkosti pozemku ve vlastnictví žalobkyně se nachází zpevněná plocha sloužící jak pro vjezd do přístavu, tak pro přístup na pozemky, na nichž bude realizován stavební záměr, přičemž tato zpevněná plocha zůstane nedotčena a bude nadále sloužit pro přístup k přilehlým pozemkům.
4. Při posuzování včasnosti odvolání žalovaný vycházel z ust. § 84 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), a z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „*NSS*“) ze dne 28. 8. 2019, č. j. 6 As 24/2019-22, podle něhož pokud správní orgán neoznámí své rozhodnutí tzv. vedlejšímu (nepřímému) účastníkovi řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, náleží takové osobě poté, co se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozví, třicetidenní subjektivní odvolací lhůta omezená navíc jednoroční objektivní lhůtou (§ 84 odst. 1 správního řádu). Devadesátidenní subjektivní lhůta pro podání odvolání neomezená žádnou objektivní lhůtou (§ 84 odst. 2 ve spojení s § 83 odst. 2 správního řádu) se vztahuje jen na tzv. hlavní (přímé, neopomenutelné) účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu. Jakkoli žalobkyně ve svém odvolání tvrdila, že se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla dne 27. 10. 2022, žalovaný v napadeném rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje M P.

dospěl k závěru, že z předložených důkazů vyplývá, že dnem určujícím počátek lhůty pro podání odvolání je 26. 10. 2022. Posledním dnem odvolací lhůty tak byl pátek 25. 11. 2022, avšak odvolání žalobkyně bylo do datové schránky žalovaného dodáno až dne 28. 11. 2022. Proto žalovaný odvolání zamítl jako opožděné.

II. Žaloba

5. Žalobkyně namítá, že je tzv. opomenutým účastníkem řízení o schválení stavebního záměru vedeného stavebním úřadem a že zamítnutí odvolání jako opožděného bylo v rozporu se zákonem.
6. Žalobkyně má za to, že měla být účastníkem řízení podle ust. § 94k písm. c) stavebního zákona. Uvádí, že k dotčení vlastnických práv nemusí dojít jen tím, že určitý stavební záměr bude uskutečněn „na stavbě“, ale také v případě, kdy bude ke stavbě např. přiléhat tak těsně, že ji bude konstrukčně využívat jako oporu nebo při různém křížení či přetínání staveb či umísťováním předmětů v dráze. Žalovaný však tyto skutečnosti nevzal v úvahu a v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně neodůvodnil, zda a proč předmětný stavební záměr není záměrem, který má být uskutečněn na stavbě žalobkyně. Z projektové dokumentace stavebního záměru (Výkres C3, Koordinační situace) je přitom zřejmé, že vlečka bude na četných místech křížena zpevněnými plochami z vibrovaného šterku, kartáčovaného betonu a kamenné dlažby, což žalobkyně považuje za zásah do zemního tělesa a konstrukčních vrstev vlečky, tj. železničního spodku ve smyslu ust. § 1 písm. a) a b) vyhlášky č. 177/1995 Sb., kterou se vydává stavební a technický řád drah, ve znění pozdějších předpisů. Stejně tak bude dle mínění žalobkyně do železničního spodku vlečky zasaženo vedením potrubí z nátokového objektu v rámci stavebního objektu SO.05 Vodní prvek, jakož i potrubí sloužícího k odtoku vody z jezírka zpět do Vltavy. Z přílohy vyjádření stavebníka (tj. Městské části Praha 7) k odvolání žalobkyně ze dne 19. 12. 2022, navíc vyplývá, že v rámci realizace stavebního záměru nemá dojít pouze k umístění chodníků, resp. jejich okrajů do bezprostřední blízkosti vlečky, ale mají být dotčeny dokonce přímo samotné pražce koleje vlečky, neboť na ně mají být položeny ocelové pásoviny a dřevěné hranoly upevněné ocelovými tyčemi. Takový zásah je podle názoru žalobkyně nutné považovat za realizaci stavebního záměru přímo na stavbě vlečky. Žalobkyně k tomuto dodává, že i v případě, že by stavební záměr nebyl umístěn bezprostředně na samotné vlečce, je nepochybné, že jím budou vlastnická práva žalobkyně dotčena s ohledem na to, že se vlečka nachází v tzv. řešeném území stavebního záměru a vzhledem k úmyslu zakomponovat vlečku do nově koncipovaného, veřejně přístupného parku, kde se předpokládá pohyb veřejnosti přinejmenším v bezprostřední blízkosti vlečky.
7. Žalobkyně dále namítá, že splňuje podmínky účastenství taktéž podle ust. § 94k písm. d) stavebního zákona, neboť má jiné věcné právo k pozemku, na kterém má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, a sice předkupní právo na základě ust. § 3056 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), k pozemku parc. č. 2410/54, k. ú. Holešovice, a rovněž k dalším pozemkům, na nichž je umístěna vlečka a které jsou stavebním záměrem dotčeny.

Shodu s prvopisem potvrzuje M P.

8. Na základě výše uvedeného má žalobkyně za to, že se v jejím případě mělo uplatnit ust. § 84 odst. 2 správního řádu, které pro určení lhůty odkazuje na § 83 odst. 2 správního řádu. Protože stavební úřad nevydal opravné usnesení podle § 70 věty první správního řádu, mohla žalobkyně podat odvolání do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Žalobkyně v této souvislosti odkazuje na rozsudky NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, a ze dne 21. 7. 2022, č. j. 9 As 95/2022-44. Žalobkyně ve své žalobě činí nesporným, že se s rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 23. 9. 2022, č. j. MČ P7 334873/2022/SU/Vav seznámila dne 26. 10. 2022. Proto mohla podat odvolání do 24. 1. 2023. Vzhledem k tomu, že odvolání podala dne 28. 11. 2022, je žalobkyně přesvědčena, že žalovaný pochybil, když odvolání posoudil jako opožděné, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného

9. Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na svém postoji vyjádřeném v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby Městský soud v Praze (dále též „soud“ nebo „městský soud“) žalobu zamítl.
10. Žalovaný je toho názoru, že žalobkyni v předmětném společném územním a stavebním řízení nenáleží postavení účastníka podle § 94k písm. c) stavebního zákona, neboť není vlastníkem stavby, na které má být požadovaný stavební záměr uskutečněn. Z předložené dokumentace podle žalovaného vyplývá, že styk nepoužívané vlečky (nejedná se o stavbu vlečky ve smyslu zákona č. 266/1994 Sb., o drahách (dále jen „zákon o drahách“), protože není napojena na celostátní dráhu ani na jinou vlečku a rovněž povolení k jejímu provozování bylo zrušeno) s nově navrženými chodníky je řešen tak, aby stávající konstrukce vlečky nebyla nijak narušena a aby ani nebyla ovlivněna funkčnost kolejnic. Nebude ani zasahováno do pražců. Stavební záměr tedy není se stavbou vlečky nijak propojen, proto podle mínění žalovaného nelze konstatovat, že by byl uskutečněn na stavbě vlečky, jak se domnívá žalobkyně. Žalovaný dále uvádí, že vedení potrubí z nátokového objektu SO 05.3 v rámci stavebního objektu SO 05 Vodní prvek nepoužívanou vlečku podchází, avšak v takové hloubce, že to nelze považovat za zjevný zásah do železničního spodku, přičemž výkopové práce budou provedeny ručně.
11. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tím, že by žalobkyni mělo náležet postavení účastníka řízení podle § 94k písm. d) stavebního zákona, neboť předkupní právo není v tomto případě právem věcným.
12. Žalovaný má za to, že žalobkyni v předmětném společném územním a stavebním řízení náleželo postavení účastníka výhradně podle ust. § 94k písm. e) stavebního zákona, protože je vlastníkem sousední stavby bývalé vlečky. Účastník podle § 94k písm. e) stavebního zákona je tzv. vedlejším účastníkem ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, proto mu jako opomenutému účastníkovi náleží odvolací subjektivní lhůta 30 dnů a objektivní odvolací lhůta 1 rok (viz § 84 odst. 1 správního řádu). Žalobkyně však podala odvolání až po uplynutí lhůty 30 dnů, a proto bylo její odvolání zamítnuto jako opožděné.

IV. Další procesní vývoj

13. Dne 26. 6. 2023 soud řízení přerušil, a to z toho důvodu, že dne 1. 3. 2023 bylo usnesením č. j. MHMP 4444712/2023, sp. zn. S- MHMP 2437419/2022/STR, zahájeno přezkumné řízení týkající se rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7, stavebního úřadu ze dne 23. 9. 2022, č. j. MČ P7 334873/2022/SU/Vav, tedy prvostupňového rozhodnutí.

14. Žalobkyně podala soudu dne 19. 7. 2023 návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, k němuž se vyjádřil žalovaný a osoba zúčastněná na řízení sub 1) tak, že s tímto návrhem nesouhlasili.
15. Dne 31. 7. 2023 žalovaný zaslal soudu usnesení ze dne 26. 7. 2023, č. j. MHMP 1583304/2023, kterým bylo zastaveno přezkumné řízení.
16. Městský soud vydal dne 8. 8. 2023 usnesení č. j. 3 A 6/2023-62, kterým rozhodl, že se v řízení pokračuje, a usnesení č. j. 3 A 6/2023-63, kterým nepřiznal žalobě odkladný účinek.
17. Dne 21. 9. 2023 vydal městský soud pod č. j. 3 A 6/2023-78 rozsudek ve věci, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (dále též „*první rozsudek ve věci*“). Městský soud shledal, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru, že stavební záměr nebude uskutečněn na stavbě ve vlastnictví žalobkyně, a že žalobkyně rovněž má jiné věcné právo k pozemku, na kterém se nachází stavba vlečky a na němž je umístován stavební záměr. Městský soud proto konstatoval, že žalobkyně měla být považována za tzv. hlavního účastníka společného územního a stavebního řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, a to podle § 94k písm. c) a d) stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že žalobkyně byla opomenutým účastníkem řízení a nebylo jí doručeno rozhodnutí stavebního úřadu, měla podle § 84 odst. 2 ve spojení s § 83 odst. 2 správního řádu možnost podat odvolání do 90 dnů ode dne, kdy se s tímto rozhodnutím seznámila. Soud uzavřel, že odvolání podané žalobkyní 33. den ode dne, kdy se s rozhodnutím stavebního úřadu seznámila, měl žalovaný posoudit jako včasné a věcně se jím zabývat.
18. Rozsudek Městského soudu ze dne 21. 9. 2023, č. j. 3 A 6/2023-78, zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 4. 2025, č. j. 8 As 230/2023-110 (dále též „*zrušující rozsudek*“) na základě kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení sub 1). Nejvyšší správní soud městskému soudu vytkl, že se nedostatečně zabýval otázkou, zda je žalobkyně skutečně vlastníkem předmětné vlečky, a případně také (ne)movitou povahou vlečky pro účely posuzování účastenství podle § 94k písm. d) stavebního zákona.
19. Dne 20. 5. 2025 bylo zdejšímu soudu oznámeno převzetí právního zastoupení žalobkyně. Právní zástupce podal soudu dne 30. 5. 2025 své doplňující vyjádření k věci. V něm setrval na žalobním návrhu a na právním názoru, že odvolání žalobkyně bylo včasné, neboť měla být hlavním účastníkem řízení podle § 94k písm. c) a d) stavebního zákona. Právní zástupce se ztotožnil s právními závěry uvedenými v prvním rozsudku ve věci i ve zrušujícím rozsudku a věnoval se otázkám, které Nejvyšší správní soud určil k podrobnějšímu posouzení:
20. Pokud jde o vlastnictví vlečky, žalobkyně je přesvědčena, že na ni přešlo vlastnické právo k věcem z privatizovaného majetku na základě schváleného aktualizovaného privatizačního projektu státního podniku Státní plavební správy v Praze ze dne 14. 4. 1992 (dále též „*Privatizační projekt*“) při vkladu, tj. ke dni vzniku žalobkyně 6. 5. 1992. Vlečka je zapsána na inventární kartě majetku č. 824-H-196, která je začleněna do přílohy 4.14 Privatizačního projektu. V této příloze je poté zapsána i inventární karta majetku č. 824-H-191, jež zahrnuje „*vlečku přístaviště*“. Žalobkyně proto trvá na tom, že vlastnické právo k vlečce na ni přešlo v rámci privatizace ex lege okamžikem jejího vzniku. Od té doby vystupovala jako vlastník i ve správních řízeních, zejm. vedených Drážním úřadem, který její vlastnictví k vlečce nikdy nezpochybnil, naopak ho ve svých rozhodnutích opakovaně deklaroval. Pro případ, že by městský soud neshledal, že žalobkyně nabyla vlastnické

právo k vlečce na základě Privatizačního projektu, poukazuje žalobkyně na institut vydržení. Tvrdí, že vlečku drží nepřetržitě od roku 1992, po celou dobu s ní nakládala v dobré víře jako vlastník, tedy zajišťovala její údržbu, rekonstrukce, komunikovala se správními orgány a její vlastnictví nikdy nebylo zpochybněno ani správními orgány, ani jiným subjektem. Žalobkyně vyzdvihuje princip legitimního očekávání. Žalobkyně odmítá, že by držbu přerušila nebo že by věc opustila ve smyslu ust. § 1050 odst. 1 občanského zákoníku, neboť dlouhodobě činí kroky k ochraně svého vlastnického práva k vlečce, což svědčí o její trvající vlastnické vůli.

21. K právní povaze vlečky žalobkyně uvádí, že skutečnost, že ztratila status vlečky ve smyslu § 3 odst. 1 písm. d) zákona o drahách, neznamená, že by ztratila povahu samostatné nemovité věci nebo stavby dráhy ve smyslu § 5 zákona o drahách. Vlečka je dle žalobkyně stavbou, a to stavbou liniovou. Žalobkyně trvá na nemovité povaze vlečky a odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 106. 12. 2015, sp. zn. 8 Afs 131/2014 a rozsudek Okresního soudu v Semilech ze dne 11. 11. 2021, č. j. 6 C 55/2020-118. K technickému vymezení žalobkyně uvádí, že vlečka sestává ze železničního svršku, tvořeného stěrkovým ložem, pražci, upevňovacími prostředky a kolejnicemi, a ze železničního spodku, který zahrnuje zemní těleso tvořené zhutněným násypem nebo zářezem, konstrukčními vrstvami a odvodňovacími prvky (drenáže, příkopy). Podle žalobkyně vlečku nelze přemístit bez zásadního zásahu a poškození její podstaty. Přemístění by vyžadovalo rozsáhlé budování všech vrstev na jiném místě, tedy de facto výstavbu nové vlečky.
22. Žalobkyně rovněž poukazuje na to, že rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 8. 2024, č. j. MHMP 1733933/2024, bylo zrušeno územní rozhodnutí pro 2. fázi stavebního záměru („*Elektroinstalace a osvětlení*“) s odůvodněním, že navrhovaná stavba přímo zasahuje do vlečky ve vlastnictví žalobkyně. Žalovaný tak nejen znovu potvrdil vlastnické právo žalobkyně k vlečce, ale navíc shledal zásah do tohoto vlastnického práva, a to u doplňkové, méně invazivnější fáze stavebního záměru, než je předmětná první fáze.
23. Dne 5. 6. 2025 podala osoba zúčastněná na řízení sub 1) soudu repliku k vyjádření žalobkyně ze dne 30. 5. 2025. V ní v první řadě vyjadřuje právní názor, že žalobkyně není vlastníkem vlečky na základě Privatizačního projektu, neboť v daném území, včetně přístavu, se historicky nacházela řada různých vleček a kolejí a z dokládáných dokumentů nevyplývá, které části vlečkového systému se mají týkat. K tomu osoba zúčastněná na řízení sub 1) odkazuje na rozsudek NSS ze dne 19. 5. 2025, č. j. 9 As 237/2023-41, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2020, sp. zn. 22 Cdo 3835/2019. Dále je osoba zúčastněná na řízení sub 1) toho mínění, že rozhodnutí správních orgánů, na která žalobkyně poukazuje, nejsou pro účely prokázání vlastnictví vlečky relevantní, neboť posouzení otázky vlastnictví není v působnosti Drážního úřadu a soud není závěry uvedenými v těchto rozhodnutích vázán. Osoba zúčastněná na řízení sub 1) má za to, že žalobkyně nenabyla vlečku do vlastnictví ani vydržením, neboť nekonkrétní Privatizační projekt nemůže být právním titulem zakládajícím oprávněnou držbu. Nelze argumentovat ani mimořádným vydržením, protože držba vlečky, tehdy ještě povahy nemovité, netrvala nepřetržitě po dobu pěti let od nabytí účinnosti občanského zákoníku (§ 3066 občanského zákoníku), tj. od 1. 1. 2014 do 1. 1. 2019, ale skončila nejpozději dnem 20. 10. 2015, kdy byla vlečka k žádosti žalobkyně zrušena za účelem jejího pozdějšího snesení. Nejpozději v tomto čase nechala žalobkyně vlečku úplně ladem a držbu nevykonávala přinejmenším do roku 2020. Dále osoba zúčastněná na řízení sub 1) odkazuje na odůvodnění usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2023, č. j. 55 Co 327/2023-182, a usnesení

Shodu s prvopisem potvrzuje M P.

Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2024, sp. zn. III. ÚS 694/24, v nichž soudy došly k závěru, že předmětná vlečka je s ohledem na její technický stav věcí movitou. Osoba zúčastněná na řízení sub 1) pochybuje i o tom, zda vlečka může být považována za stavbu ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona. Závěrem tvrdí, že skutečným záměrem žalobkyně není ochrana jejích práv, ale snaha uškodit Městské části Praha 7, která se s žalobkyní snažila sporné otázky řešit, avšak ta přestala komunikovat. Rovněž dodává, že příčina právě řešeného problému spočívá v tom, že žalobkyně nikdy nenechala vlečku zapsat do katastru nemovitostí, a proto ji stavební úřad nepřibral jako účastníka, neboť neměl možnost zjistit, že by mohla být vlastníkem vlečky.

V. Ústní jednání

24. U jednání, které se konalo dne 10. 6. 2025, účastníci i osoba zúčastněná na řízení sub 1) setrvali na svých stanoviscích. Osoba zúčastněná na řízení sub 2) se k jednání nedostavila. Soud seznámil účastníky s procesním vývojem věci a provedl důkaz usnesením Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 22. 8. 2023, sp. zn. 10 C 162/2023, usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2023, č. j. 55 Co 327/2023-182, fotodokumentací stavu vlečky, jež je součástí spisu vedeného Obvodním soudem pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 162/2023, který si zdejší soud vyžádal k připojení ke spisu sp. zn. 3 A 6/2023 vedeného v právě projednávané věci. Na návrh žalobkyně provedl soud dále důkaz Aktualizovaným privatizačním projektem státního podniku Státní plavební správy v Praze (včetně průvodního listu, přílohy 4.14 a inventární karty majetku č. 824-H-196), úředním povolením k provozování dráhy – vlečka „Vlečka přístav Holešovice“ vydaným Drážním úřadem dne 18. 1. 1996, č. j. 19694/1995-DÚ/O-Hl, přípisem Správy železniční dopravní cesty, státní organizace (dále jen „SŽDC“), ze dne 19. 12. 2016, přípisem žalobkyně adresovaným SŽDC ze dne 11. 5. 2017, přípisem žalobkyně obsahujícím Námitky účastníka řízení k zahájení společného územního a stavebního řízení na stavbu „Cyklo A1, úsek Za elektrárnou, - Varhulíkové, Praha 7 – Propojení páteřní levobřežní cyklotrasy, v prostoru mezi stávající železniční vlečkou a levým břehem Vltavy“ na pozemcích kat. úz. Holešovice v Praze 7, rozhodnutím Drážního úřadu ze dne 8. 11. 2002, č. j. 3-2790/02-DÚ/Bp, kterým se neruší část dráhy železniční – vlečky: „Vlečka - přístav Holešovice“, rozhodnutím Drážního úřadu ze dne 25. 8. 2004, č. j. 10-0073/04-DÚ/Mv, o povolení odstranění části vlečky, rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 30. 9. 2015, č. j. DUCR-57085/15/Wo, o zrušení železniční dráhy – vlečky „Vlečka – přístav Holešovice“, rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 28. 8. 2024, MHMP 1733933/2024, posudkem ze dne 2. 1. 2024, notářským zápisem ze dne 29. 5. 1992, dopisem Městské části Praha 7 předsedovi představenstva České přístavy, a.s. - *Žádost o vyjádření k připravovaným podkladům architektonicko-krajinářské soutěže na tzv. park U Vody* ze dne 29. 5. 2020, zn. ORVP-E-195/2020, e-mailovou komunikací mezi žalobkyní a Městskou částí Praha 7 – zprávy z 22. 4. 2022, 25. 4. 2022, 27. 5. 2022 a 17. 6. 2022, dopisem žalobkyně Městské části Praha 7 – *Odpověď na žádost o vyjádření k připravovaným podkladům architektonicko-krajinářské soutěže na tzv. park U Vody, značka ORVP-E-195/2020* ze dne 15. 6. 2020, č. j. 105/411/20, návrhem memoranda o společném postupu žalobkyně a Městské části Praha 7, Zprávou společnosti STENO v.o.s. z prohlídky části kolejíště přístavu Holešovice ze dne 3. 6. 2024. Na návrh osoby zúčastněné na řízení sub 1) provedl soud důkaz kolejovým schématem areálu Holešovice Vltava a e-mailovou komunikací s Drážním úřadem ze dne 19. 4. 2023. Soud zamítl pro nadbytečnost návrh na důkaz fotografiemi současného stavu vlečky, které předložila Městská část Praha 7, neboť byly vyhotoveny až po vydání napadených rozhodnutí a pro rozhodnutí ve věci nejsou relevantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje M P.

VI. Soudní přezkum

25. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud byl při svém rozhodování rovněž vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2025, č. j. 8 As 230/2023-110. Po prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba je důvodná.
26. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
27. Podle § 94k písm. c) stavebního zákona *účastníkem společného územního a stavebního řízení je vlastník stavby, na které má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, není-li sám stavebníkem, nebo ten, kdo má ke stavbě jiné věcné právo, není-li sám stavebníkem.*
28. Podle § 94k písm. d) stavebního zákona *účastníkem společného územního a stavebního řízení je vlastník pozemku, na kterém má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, není-li sám stavebníkem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku.*
29. Podle § 94m odst. 2 části věty druhé za středníkem stavebního zákona *účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy účastníci podle § 94k písm. a), c) a d).*
30. Podle § 27 správního řádu
- (1) *Účastníky řízení (dále jen "účastník") jsou*
- a) *v řízení o žádosti žadatel a další dotčené osoby, na které se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musí vztahovat rozhodnutí správního orgánu;*
- b) *v řízení z moci úřední dotčené osoby, jimž má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají.*
- (2) *Účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.*
- (3) *Účastníky jsou rovněž osoby, o kterých to stanoví zvláštní zákon. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, mají postavení účastníků podle odstavce 2, ledaže jim má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo anebo povinnost nebo prohlásit, že právo nebo povinnost mají anebo nemají; v tom případě mají postavení účastníků podle odstavce 1.*
31. Podle § 84 odst. 1 správního řádu *osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.*
32. Podle § 84 odst. 2 správního řádu *neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil. Na takového účastníka se hledí, jako by mu správní orgán doručil rozhodnutí s chybějícím poučením podle § 83 odst. 2.*
33. Podle § 83 odst. 2 správního řádu *v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.*
34. Pro přehlednost soud pokládá za vhodné připomenout předmět sporu a vymezit právní otázky, na nichž se právě projednáváný případ zakládá. Podstatou věci je otázka, zda

žalobkyně byla ve společném územním a stavebním řízení vedeném stavebním úřadem opomenutým účastníkem, a pokud ano, jestli jí svědčilo postavení tzv. hlavního účastníka ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu. Uvedené je významné pro určení, v jaké lhůtě byla žalobkyně oprávněna podat odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

35. Z poslední věty ust. § 84 odst. 1 správního řádu vyplývá, že na hlavní účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 1 se neuplatní pravidlo, podle kterého osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla. Ustanovení § 84 odst. 2 správního řádu pak uvádí, že na účastníka, který se s rozhodnutím prokazatelně seznámil, se hledí, jako by mu správní orgán doručil rozhodnutí s chybějícím poučením podle § 83 odst. 2. Podle § 83 odst. 2 správního řádu „*v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68 odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí.*“.
36. Nejvyšší správní soud vyložil citovaná ustanovení v rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č. j. 6 As 24/2019-22, tak, že jestliže se „*s nedoručeným rozhodnutím seznámí jinou cestou hlavní účastník řízení, má pro odvolání podle § 84 odst. 2 správního řádu subjektivní lhůtu čítající 90 dnů, zatímco přihodí-li se totéž účastníkovi vedlejšímu, je v právu na odvolání omezen subjektivní lhůtou v délce 30 dnů a objektivní lhůtou v délce jednoho roku.* ...
37. *Stěžovatelce jako osobě, která nebyla hlavním účastníkem územního řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu, nýbrž účastníkem tzv. vedlejším dle § 27 odst. 2 správního řádu, skutečně náležela třicetidenní subjektivní odvolací lhůta podle § 84 odst. 1 správního řádu. Devadesátidenní subjektivní lhůta pro podání odvolání ve smyslu § 84 odst. 2 ve spojení s § 83 odst. 2 správního řádu se totiž dle Nejvyššího správního soudu vztahuje jen na tzv. hlavní či neopomenutelné účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 1, příp. ve smyslu § 27 odst. 3 správního řádu.*“
38. Pro nyní projednávanou věc je tak stěžejní určit, zda žalobkyně měla být hlavním účastníkem řízení, jemuž pro odvolání proti rozhodnutí, které mu nebylo doručeno, náleží lhůta 90 dnů. Žalobkyně totiž podala odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí 33. den ode dne, kdy se s rozhodnutím seznámila, v důsledku čehož žalovaný odvolání zamítl jako opožděné, neboť došel k závěru, že žalobkyně byla pouze vedlejším opomenutým účastníkem řízení, a svědčila jí proto odvolací lhůta třicetidenní. Žalobkyně však trvá na tom, že jakožto opomenutý hlavní účastník své odvolání podala včas, v rámci devadesátidenní lhůty.
39. Pro učinění závěru o tom, zda žalobkyni v řízení předcházejícím vydání prvostupňového rozhodnutí svědčilo postavení hlavního účastníka řízení, je třeba nejprve posoudit dílčí otázky, a sice otázku právní povahy vlečky a otázku, zda je žalobkyně vlastníkem vlečky.

VI.1 Povaha vlečky

40. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku č. j. 8 As 230/2023-110 městský soud upozornil, že zároveň se soudním řízením správním probíhala také soukromoprávní větev sporu. Před civilními soudy se žalobkyně domáhala zdržení se rušení držby nemovité věci ze strany osoby zúčastněné na řízení sub 1), která pokračovala v realizaci stavebního záměru. Obvodní soud pro Prahu 7 usnesením ze dne 22. 8. 2023, č. j. 10 C 162/2023-135, žalobu zamítl. Žalobkyně se proti tomuto usnesení odvolala a Městský soud v Praze její

odvolání zamítl usnesením ze dne 22. 11. 2023, č. j. 55 Co 327/2023-182. Žalobkyně neuspěla ani s ústavní stížností, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 7. 5. 2024, sp. zn. III. ÚS 694/24, odmítl jako zjevně neopodstatněnou.

41. V uvedených rozhodnutích se soudy zabývaly právě povahou vlečky, o niž žalobkyně nyní opírá své účastenství ve společném územním a stavebním řízení. Obvodní soud pro Prahu 7 vyslovil: *„Stavba vlečky nacházející se na pozemcích stavebního záměru není vlečkou ve smyslu zákona o drahách, neboť není zaústěná do celostátní nebo regionální dráhy, nebo jiné vlečky. Rozhodnutím drážního úřadu na základě žádosti žalobce byla vlečka zrušena dnem 20. 10. 2015 v plném rozsahu, a byla tak ukončena platnost úředního povolení k provozování dráhy. Navazující stavba dráhy, přes kterou byla předmětná vlečka napojena byla rozhodnutím Drážního úřadu ze dne 30. června 2021 odstraněna bez náhrady. Toto potvrdil i Drážní úřad, který dále uvedl, že technický stav stávající části vlečkové koleje je dlouhodobě nevyhovující a napojení na železniční dopravu již není v současné době možné. Pozemky, na kterých se vlečka nachází, nejsou ve vlastnictví žalobce. Žádné ochranné pásmo ani obvod dráhy se již neposuzuje. Z fotografií je patrné, že stavba vlečky je zanedbaná, neudržovaná a napojení na železnici bylo odstraněno. ... Navíc má soud za to, že žalobce neprokázal, že stavba vlečky je nemovitou věcí, která je spojena se zemí pevným základem, resp. věcí, kterou nelze přenést z místa na místo bez porušení podstaty. Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích akcentoval, že otázku, zda jde o stavbu spojenou se zemí pevným základem či nikoliv, je třeba vždy důsledně posoudit podle okolností konkrétního případu, a to zásadně na základě posouzení technických parametrů vlečky, úvaze o typu její konstrukce a povaze technologie použité při její stavbě, neboť pouze tak je možno posoudit, jaký charakter stavba vlečky má.“*
42. Městský soud v Praze pak v usnesení č. j. 55 Co 327/2023-182 potvrdil rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7 zejména s odůvodněním, že nebyla splněna podmínka nemovité povahy věci, jejíž držba je rušena, vyžadovaná ustanovením § 1004 odst. 1 občanského zákoníku, neboť předmětná vlečka není nemovitou věcí: *„Z uvedeného stavebně-technického pohledu má odvolací soud za to, že těleso vlečky sestávající z podloží, šterkového zhutněného násypu, pražců a kolejí včetně jejich spojení s pražci má povahu movitou, nespojenou se zemí pevným základem, tedy přemístitelnou na jiné místo bez porušení podstaty věci. K přeložkám kolejí v rámci železniční sítě také běžně dochází. V tomto směru tedy nejde o to, že žalobkyně takovou povahu neprokázala, když jí ani netvrdila, nýbrž o to, že z tohoto pohledu o věc charakteru nemovitého nejde. Judikát senátu 22 Cdo nejvyššího soudu, na který odkazuje žalovaná, řeší jinou otázku, a to, zda vlečka může být součástí, resp. příslušenstvím jiné věci (stavby skladu).*

Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně shledává nemovitou povahu vlečky na základě atributů funkčních, tedy že jde o liniovou stavbu dráhy – součást železniční sítě, sloužící k „propojení infrastruktury unitrozemského přístavu s železniční nákladní infrastrukturou“. Pokud by tomu tak bylo, šlo by nepochybně o věc povahy nemovité právě z důvodů funkčních (jejím oddělením by byla narušena funkce celku v podobě drážního spojení přístavu s veřejnou železniční sítí).

V tomto směru ovšem podrobná zjištění soudu I. stupně svědčí o tom, že povaha vlečky jako liniové stavby již zanikla, a to nejen právně (zrušením povolení k provozování vlečky se záměrem jejího snesení v r. 2015 k žádosti žalobkyně), ale i fyzicky, neboť její propojení s železniční sítí již neexistuje (odstranění stavby dráhy propojující dříve vlečku s železniční sítí v r. 2021). Situace je tedy taková, že jde o torzo někdejší vlečky nepropojené s veřejnou železniční sítí, tudíž již nejde o liniovou stavbu, resp. její stávající součást.“

Shodu s prvopisem potvrzuje M P.

43. Ústavní soud se v usnesení sp. zn. III. ÚS 694/24 pod bodem 4. mimo jiné konstatoval, že „Městský soud se tak zcela ztotožnil se závěrem obvodního soudu v tom, že vlečka již není nemovitou věcí; už proto žalobě stěžovatelky nebylo možno vyhovět. V této souvislosti městský soud odkázal na § 1004 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), podle něhož se držitel může bránit žalobou z rušené držby, je-li prováděním stavby ohrožen v držbě nemovité věci. Taková podmínka však v daném případě není splněna.“. Ústavní soud se rovněž vyjádřil k právní povaze vlečky: „S ohledem na argumentaci stěžovatelky v ústavní stížnosti dále Ústavní soud doplňuje, že pro posouzení povahy vlečky není výlučně určující, že není součástí pozemku, ať už s odkazem na § 5 odst. 1 zákona o drahách nebo s odkazem na § 509 občanského zákoníku. Stěžovatelka odvozovala nemovitou povahu vlečky z toho, že jde o liniovou stavbu. Předmětná vlečka ovšem již není napojena na železniční síť a není tak svou povahou, a určením, tedy funkčními atributy nemovitou věcí - liniovou stavbou a městský soud přesvědčivě vysvětlil, že je s ohledem na své stavebně-technické parametry přemístitelná, a to i se svým spodkem (srov. k tomu shora). V této souvislosti není přiléhavý odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 AfS 131/2014, neboť i v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že otázka, zda jde o movitou nebo nemovitou věc, musí být vždy zodpovězena na základě konkrétních okolností daného případu. Konkrétní okolnosti případu stěžovatelky o nemovité povaze věci - vlečky nesvědčí. Ústavní soud se na základě studia ústavní stížnosti napadených rozhodnutí i samotné ústavní stížnosti domnívá, že eventuální přeložení vlečky neznamena porušení její samotné podstaty. Technickou přemístitelnost uvedené vlečky přitom podle Ústavního soudu přesvědčivě nevyvrací ani znalecký posudek, který si stěžovatelka v této souvislosti nechala vypracovat. K tomuto závěru přitom lze dospět i přesto, že stěžovatelka upozorňuje, že vlečka sice není napojena na kolejovou síť, ale může být využívána lokálně. Ani tato - obecně jistě přijatelná úvaha - však podle Ústavního soudu v daném případě nemůže obstát, a to již s ohledem na aktuální technický stav vlečky, který je nevyhovující pro naplnění účelu dopravní stavby, čemuž přispěla i sama stěžovatelka, když z ní odstranila některé kolejnice a výhybky, jak sama v ústavní stížnosti uvádí.“.
44. Zdejší soud se s argumentací soudů, které se zabývaly povahou předmětné vlečky, ztotožňuje a doplňuje k tomu následující:
45. Podle § 3 odst. 1 písm. d) zákona o drahách je jednou z kategorií železničních drah *vlečka*, již je *dráha*, která slouží vlastní potřebě provozovatele nebo jiného podnikatele a je zaústěná do celostátní nebo regionální dráhy, nebo jiné vlečky.
46. Podle § 509 občanského zákoníku *liniové stavby*, zejména *vodovody*, *kanalizace* nebo *energetická* či *jiná vedení*, a *jiné předměty*, které ze své povahy pravidelně zasahují více pozemků, nejsou součástí pozemku. Má se za to, že součástí liniových staveb jsou i stavby a technická zařízení, která s nimi provozně souvisí.
47. Podle § 498 odst. 1 a 2 občanského zákoníku *nemovité věci* jsou *pozemky* a *podzemní stavby* se samostatným účelovým určením, jakož i věcná práva k nim, a práva, která za nemovité věci prohlásí zákon. Stanoví-li zákon, že určitá věc není součástí pozemku, a nelze-li takovou věc přenést z místa na místo bez porušení její podstaty, je i tato věc *nemovitá*. Veškeré další věci, ať je jejich podstata *hmotná* nebo *nehmotná*, jsou *movité*.
48. Rozhodnutím Drážního úřadu ze dne 30. 9. 2015, č. j. DUCR-57084/15/Wo, byla vlečka na žádost žalobkyně zrušena, a to ke dni 20. 10. 2015, čímž zaniklo povolení k jejímu provozování.

49. Drážní úřad dále dne 30. 6. 2021 vydal rozhodnutí č. j. DUCR-37476/21Lj, kterým povolil zrušení části kolejiště v žst. Praha – Holešovice.
50. Z uvedeného vyplývá, že vlečka již není stavbou dráhy – vlečkou ve smyslu zákona o drahách, neboť povolení k jejímu provozování bylo na žádost žalobkyně zrušeno a rovněž bylo zrušeno napojení vlečky na celostátní dráhu, a to nejen právně, ale také fakticky, neboť koleje byly odstraněny a vlečka ústí do volného prostoru. Nadto je vlečka v současné době ve špatném stavu, je zarostlá trávou a náletovými dřevinami, některé kolejní pražce již chybí nebo jsou ztrouchnivělé, což vyplývá z důkazů provedených Obvodním soudem pro Prahu 7 i z fotodokumentace předložené žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení sub 1) v tomto soudním řízení. Vlečka tedy momentálně neplní a nemůže plnit funkci železniční dráhy.
51. Ústavní soud v usnesení sp. zn. III. ÚS 694/24 jednoznačně uvedl, že vzhledem k její současné povaze a účelu nelze vlečku považovat ani za liniovou stavbu ve smyslu § 509 občanského zákoníku. K tomu lze odkázat též na komentářovou literaturu, která rovněž dovozuje, že právě účel stavby je jednou ze základních podmínek toho, aby bylo stavbu možné označit za liniovou: „Lze však dovodit, že věc v soukromoprávním smyslu může být liniovou stavbou a samostatným předmětem soukromoprávních vztahů podle § 509 při splnění dvou základních podmínek. Jednak musí jít technicky o stavbu liniovou, tedy o stavbu, která prochází nebo může procházet vícero pozemky a která má účel, jenž s těmito pozemky nesouvisí, zejména jde o účel přenesení nějakého produktu nebo i o zamezení přenosu škodlivého produktu (technická podstata liniové stavby), jednak musí jít o stavbu, jejímž účelem je uspokojování oprávněných potřeb širokého okruhu osob (právní podstata liniové stavby).“ (viz ŠVESTKA, J., DVOŘÁK, J., FIALA, J. a kol. Občanský zákoník: Komentář, Svazek I, (§ 1-654). Wolters Kluwer). ISSN 2336-517X). Vzhledem k tomu, že předmětná vlečka již svůj účel ztratila, neboť ji není možné využívat jako dopravní napojení přístavu na železniční síť, nelze ji považovat za stavbu liniovou.
52. Stejně tak Ústavní soud ve shodě s Městským soudem v Praze jako odvolacím soudem postavil na jisto, že předmětná vlečka není věcí nemovitou. Je tomu tak opět s ohledem na její shora popsané současné funkční atributy a na skutečnost, že eventuální přeložení vlečky je možné, byť při vynaložení značného úsilí, a neznamenalo by porušení její samotné podstaty. Zdejší soud respektuje tento právní názor Ústavního soudu. Dodává, že faktický stav je takový, že vlečka již není spojena s celostátní železniční dráhou a ústí do prázdna. Z vlečky byly odstraněny některé koleje a výhybky a je zanedbaná. S ohledem na to, že vlečka již není stavbou dráhy – vlečkou a její současný stav neumožňuje, aby plnila svůj účel, je dle názoru soudu pro posuzování její povahy podstatný především železniční svršek, tvořený zejména pražci a kolejemi, jež lze přeložit, k čemuž v rámci železniční sítě dochází. Železniční spodek, tj. šterkový zhutněný násyp pro zajištění stability, konstrukční vrstvy, jež mají zvyšovat nosnost, a odvodňovací prvky chránící koleje před vlivem vody, slouží zejména k zajištění, popř. zlepšení funkce železničního svršku. Nezbyvá než zopakovat, že železniční svršek však již v daném místě svou funkci neplní. Zdejší soud proto uzavírá, že toto torzo vlečky je věcí movitou.
53. Soud se dále zabýval tím, zda lze vlečku označit za stavbu ve smyslu stavebního zákona.
54. Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona *stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je*

stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.

55. Soud dospěl k závěru, že vlečka je stavbou ve smyslu stavebního zákona, neboť se jedná o výsledek lidské činnosti za použití stavebních a montážních technologií a stavebního materiálu, tedy stavební dílo, které je spojené s pozemky, na nichž se nachází, jakkoli je od nich zřetelně vymezitelné. Vlečka byla vytvořena k lidskému užítu, konkrétně pro hospodářský účel. To, že původnímu účelu v současné době neslouží, je jistě významné pro její podřazení pod definici stavby dráhy - vlečky ve smyslu zákona o drahách, jakož i pod definici liniové stavby obsažené v občanském zákoníku. Oba uvedené pojmy totiž zahrnují funkčně specifické typy staveb, a proto je právě konkrétní funkce stavby podmínkou pro její subsumování pod tyto pojmy. Stavební zákon však obsahuje autonomní, na jiných předpisech nezávislou definici stavby, která je značně široká. Z pohledu stavebního zákona dle mínění soudu nejsou stav a s ním související funkční atributy vlečky podstatné. I například dům v havarijním, již neobyvatelném stavu je nepochybně stále stavbou ve smyslu stavebního zákona, která může být mj. objektem rozhodování podle ustanovení stavebního zákona, například o odstranění stavby. Soud nevidí důvod, proč by stejně tak nemělo být přistupováno k bývalé vlečce ve špatném technickém stavu. Rovněž závěr, že torzo vlečky je věcí movitou, nebrání jeho označení za stavbu. K tomu lze citovat např. rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2012, č. j. 1 Afs 124/2005-64, kde se mj. výslovně uvádí, že „Pro definici pojmu stavba je též nerozhodný způsob spojení stavby se zemí ve smyslu dělení věcí na movité a na nemovitosti podle občanského zákoníku.“
56. Soud shrnuje, že vlečka není stavbou dráhy – vlečkou ani liniovou stavbou, je věcí movitou a je stavbou ve smyslu stavebního zákona.

VI.II Žalobkyně jako vlastník vlečky

57. Dále se soud zabýval otázkou, zda je žalobkyně vlastníkem vlečky. Obvodní soud pro Prahu 7 v již citovaném rozhodnutí č. j. 10 C 162/2023-135 konstatoval, že z Privatizačního projektu ani z inventární karty nebylo prokázáno, že žalobkyně je vlastníkem vlečky, žalobkyně však vykonává držbu. Ochrany držby se ostatně žalobkyně u Obvodního soudu pro Prahu 7 dovolávala, v důsledku čehož nebylo v tomto civilním soudním řízení stěžejní prokázání vlastnictví, ale právě držby. Pro nyní vedené soudní řízení správní je však otázka vlastnictví zcela zásadní. Zdejší soud se ztotožnil s právním názorem civilního soudu, že vlastnické právo žalobkyně k předmětné vlečce nelze zcela jednoznačně dovodit z Privatizačního projektu, vzhledem k jeho nekonkrétnosti. Přesto došel k závěru, že žalobkyně je vlastníkem vlečky, neboť vzal v úvahu institut vydržení, který je jedním z právních titulů nabytí vlastnictví.
58. V rozsudku ze dne 31. 5. 2022, sp. zn. 22 Cdo 730/2021 Nejvyšší soud s odkazem na § 3028 odst. 1 a 2 občanského zákoníku dovodil, že otázku nabytí vlastnického práva vydržením soud posoudí podle právní úpravy účinné k okamžiku nabytí takového práva, tedy podle právní úpravy zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku.
59. Podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, *držitelem je ten, kdo s věcí nakládá jako s vlastní nebo kdo vykonává právo pro sebe.*
60. Podle ust. 130 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, *je-li držitel se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří, je držitelem oprávněným. V pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M P.

61. Podle ust. § 134 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, *oprávněný držitel se stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost.*
62. Žalobkyně s vlečkou (původně) sloužící pro účely přístavu jako napojení na železniční trať od roku 1992 doposud nakládala jako s vlastní a je přesvědčena, že je jejím vlastníkem ode dne svého vzniku (6. 5. 1992), a to na základě Privatizačního projektu. V příloze 4.14 Privatizačního projektu je vymezen majetek, jež má být převeden do vlastnictví společnosti České přístavy, a.s. Na straně 3 této přílohy je v tabulce *Plavební správa – ocenění stavebních ZP Přístav Holešovice* uveden objekt s evidenčním číslem 824-H-196 *kolejivo* a objekt s evidenčním číslem 824-H-221 *vlečka překladiště*. Na inventární kartě E 554 vztahující se k ZP č. 824-H-196 se nachází výčet blíže nespecifikovaného kolejiva vždy s uvedením příslušné hodnoty. Žalobkyni lze přisvědčit, že z Privatizačního projektu je zřejmé, že do jejího majetku bylo převedeno příslušenství přístavu Praha Holešovice včetně „kolejiva“. Vlečka je evidentně takovým kolejivem, které sloužilo pro účely přístavu, neboť do něj ústí. Specifikace tohoto objektu v Privatizačním projektu je však nedostatečná, vlečka zde není individualizována, a tak nelze s určitostí dojít k závěru, že oním kolejivem je míněna (také) předmětná vlečka. Soud nicméně pokládá Privatizační projekt jako kvalitativně dostatečný právní důvod pro přesvědčení žalobkyně o vlastnictví vlečky, tedy pro oprávněnou držbu.
63. Nelze přehlédnout, že stejně jako žalobkyně byly o jejím vlastnictví ve vztahu k vlečce dlouhodobě přesvědčeny i správní orgány. V úředním povolení Drážního úřadu k provozování dráhy ze dne 18. 1. 1996, č. j. 19694/1995-DÚ/O Hl, bylo žalobkyni na její žádost povoleno vlečku provozovat. V rozhodnutích Drážního úřadu ze dne 8. 11. 2002, č. j. 3-2790/02-DÚ/Bp, ze dne 25. 8. 2004, č. j. 10-0073/04-DÚ/Mv a ze dne 30. 9. 2015, č. j. DUCR-57085/15/Wo, byla žalobkyně Drážním úřadem výslovně označena jako vlastníka vlečky. V prvním z právě jmenovaných rozhodnutí, kterým Drážní úřad nevyhověl žádosti žalobkyně o zrušení části vlečky, bylo rovněž uvedeno, že „*Ministerstvo dopravy a spojů ČR svým dopisem č.j. 96/2002-130-SPR/5 ze dne 29. října 2002 poskytlo Drážnímu úřadu stanovisko, ve kterém vyslovilo zásadní nesouhlas s návrhem vlastníka na zrušení části vlečky.*“. Jakkoli uvedená věta je citací rozhodnutí Drážního úřadu, nikoli stanoviska ministerstva, lze dovodit, že ani tehdejší Ministerstvo dopravy neshledalo důvod k zpochybnění vlastnického práva žalobkyně k vlečce. Dále se SŽDC připsal ze dne 19. 12. 2016 obrátila na žalobkyni s žádostí o souhlas s odpojením vlečky „Vlečka – Přístav Holešovice“ od celostátní dráhy. Taktéž žalovaný Magistrát hlavního města Prahy v právě přezkoumávaném rozhodnutí nerozporoval žalobkynino vlastnictví vlečky, naopak ho výslovně potvrdil (viz str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí). Ačkoli žádný ze zmíněných správních orgánů neměl pravomoc rozhodnout o otázce vlastnického práva, je relevantní, že přesvědčení žalobkyně o tom, že má vlečku ve vlastnictví, nebylo orgány veřejné moci rozporováno, naopak bylo i tímto jednáním správních orgánů setrvale upevňováno.
64. Vlastnické právo žalobkyně k vlečce zpochybnila až v roce 2023 osoba zúčastněná na řízení sub 1) v kasační stížnosti proti prvnímu rozsudku zdejšího soudu v této věci. Tento postup však navozuje dojem, že se ze strany Městské části Praha 7 jednalo o procesní strategii v soudním řízení. Až do této doby totiž i Městská část Praha 7 s žalobkyní jednala jako s osobou, která je oprávněná s vlečkou disponovat. V žádosti o vyjádření k připravovaným podkladům architektonicko-krajinářské soutěže na Park U Vody ze dne 29. 5. 2020 dokonce Městská část Praha 7 žalobkyni explicitně označuje jako vlastníka vlečky.

Přesvědčení o vlastnickém právu žalobkyně k vlečce vyplývá také z e-mailové zprávy Ing. arch. T. R., jednajícího za odbor rozvoje a péče o veřejný prostor Městské části Praha 7, ze dne 25. 4. 2022. Nelze než se pozastavit nad tím, proč i přesto žalobkyně nebyla přibrána jako účastník ve společném územním a stavebním řízení vztahujícím se k Parku U Vody, zvláště s přihlédnutím ke skutečnosti, že stavební úřad (Úřad Městské části Praha 7) je orgánem Městské části Praha 7 v pozici stavebníka, který byl s existencí žalobkyně a její pozicí ohledně vlečky zjevně obeznámen.

65. Bez významu není taktéž, že ze spisového materiálu nikterak nevyplývá, že by k vlečce uplatnila vlastnické právo jakákoli jiná osoba. Žádný jiný subjekt se k vlastnictví vlečky nehlásí, resp. se ho nedovolává. Rovněž žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení sub 1) jiného vlastníka vlečky neidentifikovali. Pokud by tedy soud vyslovil, že žalobkyně není oprávněným držitelem a v důsledku plynutí času vlastníkem vlečky, žádný jiný „skutečný“ vlastník předmětné vlečky by tu nebyl.
66. Soud dospěl k závěru, že žalobkyně prokázala, že má dlouhodobě možnost fakticky na vlečku působit, že má držitelkou vůli a že její držba vlečky je oprávněná ve smyslu § 130 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Své přesvědčení o vlastnictví vlečky žalobkyně opírá o Privatizační projekt, který lze považovat za existující, prokazatelný a platný právní důvod, na němž se držba zakládá, obzvláště v kontextu s účelem vlečky (ústíčí do přístavu), jež sloužila pro přístav ve vlastnictví žalobkyně. V tomto ohledu nic nenasvědčuje nepoctivému úmyslu nebo vědomí, že je někomu působena újma. Držba vlečky byla nerušená a nezpochybňovaná po více než třicet let (6. 5. 1992 až 2. 10. 2023), v průběhu této doby byla žalobkyně opakovaně utvrzována o svém přesvědčení, že je vlastníkem vlečky, a to zejména ze strany orgánů veřejné moci, a ani v současnosti se vlastnictví vlečky nedovolává žádná jiná osoba. Podle vyjádření žalobkyně v přípisu ze dne 11. 5. 2017 adresovaném SŽDC žalobkyně dlouhodobě nesla náklady spojené s dozorem a opravami předmětné vlečky.
67. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobkyně svou držbu započatou v roce 1992 přerušila, ani osoba zúčastněná na řízení sub 1) toto nijak neprokázala. Z předložených důkazů pouze vyplývá, že přibližně od roku 2015 žalobkyně vlečku fyzicky neudrzuje, to však samo o sobě nemůže vést k závěru o přerušení držby (ani o opuštění věci). Žalobkyně s vlečkou nakládala a nakládá také právně prostřednictvím návrhů ve správních řízeních (viz shora označená rozhodnutí Drážního úřadu z 18. 1. 1996, 8. 11. 2002, 30. 9. 2015) a setrvale hájí svá vlastnická práva nejen ve správních a soudních řízeních, ale i v jednáních soukromoprávního charakteru (viz *Odpověď na žádost o vyjádření k připravovaným podkladům architektonicko-krajinářské soutěže na tzv. park U Vody, značka ORVP-E-195/2020* ze dne 15. 6. 2020, č. j. 105/411/20, a e-mailová komunikace žalobkyně se zástupci Městské části Praha 7 z roku 2022). K uvedenému soud odkazuje na rozsudek ze dne 17. 1. 2002, č. j. 22 Cdo 728/2000, v němž Nejvyšší soud vyslovil: „*Faktickým ovládnutím se nerozumí jen fyzické ovládnutí věci. Fakticky věc ovládá ten, kdo podle obecných názorů a zkušeností vykonává tzv. právní panství nad věcí. Proto je držitelem pozemku i ten, kdo na něj fakticky dlouhou dobu nevstoupil, pokud se držby nechopí někdo jiný, a také ten, kdo vykonává držbu prostřednictvím jiné osoby (tzv. detentora).* Nadto v době, kdy žalobkyně přestala vlečku udržovat, již desetiletá vydržecí doba od započetí držby (od domnělého nabytí vlastnictví na základě Privatizačního projektu) dávno uplynula, neboť k vydržení došlo již v roce 2002.

Shodu s prvopisem potvrzuje M P.

68. Soud je přesvědčen, že s přihlédnutím ke všem výše popsaným okolnostem by bylo v hrubém rozporu s principy legitimního očekávání a právní jistoty, pokud by bylo vysloveno, že žalobkyně k předmětné vlečce nemá vlastnické právo. Soud proto uzavírá, že i přes přijetí závěru, že se žalobkyně nestala vlastníkem vlečky na základě Privatizačního projektu, je na místě konstatovat, že nabytí vlečky do vlastnictví v důsledku vydržení, neboť byly splněny podmínky dané § 134 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku.
69. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že žalobkyně je vlastníkem vlečky, o niž opírá své právo být hlavním účastníkem společného územního a stavebního řízení, je dána také žalobní věcná legitimace žalobkyně, neboť je nositelem subjektivního práva, jehož ochrany se domáhá.

VI.III Žalobkyně jako hlavní účastník řízení podle § 94k písm. c) a d) stavebního zákona

70. Stavební zákon obsahuje speciální úpravu účastenství ve společném územním a stavebním řízení v § 94k. Podle tohoto ustanovení jsou kvalifikovanými účastníky řízení, kterým svědčí účastenství bez dalšího a doručuje se jim vždy jednotlivě, osoby uvedené pod písm. a) až d), tedy stavebník, obec, na jejímž území má být požadovaný stavební záměr uskutečněn, a dále vlastník stavby nebo pozemku, má-li být na nich požadovaný stavební záměr uskutečněn, nebo ten, kdo má k takové stavbě nebo k takovému pozemku jiné věcné právo.
71. Podle § 94m odst. 2 části věty druhé za středníkem stavebního zákona *účastníky podle § 27 odst. 1 správního řádu jsou vždy účastníci podle § 94k písm. a), c) a d).*
72. V případě žalobkyně, která není stavebníkem, tedy přicházel v úvahu jako právní titul hlavního účastenství ve společném územním a stavebním řízení vlastnictví stavby, na které má být požadovaný stavební záměr uskutečněn [§ 94k písm. c)], nebo jiné věcné právo k pozemku, na kterém má být stavební záměr uskutečněn [§ 94k písm. d)].
73. Ve vztahu k otázce účastenství žalobkyně podle § 94k písm. d) stavebního zákona se soud musel odklonit od svého závěru vysloveného v prvním rozsudku v této věci, a to nejen proto, že nyní došel k dílčímu závěru, že vlečka je věcí movitou.
74. Žalobkyně dovozovala své jiné věcné právo k pozemku, na kterém má být uskutečněn stavební záměr, z § 3056 odst. 1 věty první občanského zákoníku, který obsahuje přechodné ustanovení, dle něhož má vlastník stavby, která není podle dosavadních právních předpisů součástí pozemku a nestala se součástí pozemku ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona, předkupní právo k pozemku, na němž je stavba zřízena.
75. Na tomto místě soud pokládá za vhodné citovat z odborné literatury: „*Gramatický výklad § 3056 odst. 1 vede k závěru, že předkupní právo se vztahuje i na pozemky a stavby, které nemají splynout do jediné věci ani podle nového práva (např. na stavby tvořící inženýrské sítě podle § 509). I tyto stavby jsou totiž „stavbami, které nejsou podle dosavadních předpisů součástí pozemku a nestaly se součástí pozemku ke dni nabytí účinnosti NOZ“.* Smysl § 3056 je však jiný, a to prosazení zásady superficies solo cedit tam, kde podle § 3054 a § 3055 má být stav oddělenosti pozemku a stavby jen dočasný. V případech, kdy pozemek a stavba nemají splynout proto, že stavba má zvláštní režim vlastnictví (např. veřejná vodovodní síť), není důvod, aby byl vlastník pozemku nebo vlastník stavby při dispozici omezen zákonným předkupním právem někoho jiného, kdo navíc ani nemá ekonomický zájem na sjednocení vlastnictví, protože hospodářský účel pozemku a stavby je odlišný.“ (ŠVESTKA, J., DVOŘÁK, J., FIALA, J. a

kol. Občanský zákoník: Komentář, Svazek VI, (§ 2521-3081). Wolters Kluwer. ISSN 2336-517X – komentář k § 3056, část II.).

76. Citovaný právní výklad potvrzuje rovněž ust. § 3061 občanského zákoníku, podle něhož se ustanovení Hlavy II, Dílu 1, Oddílu 5, v němž se nachází také právě předkupní právo vlastníka stavby k pozemku jiného vlastníka, nepoužijí, jedná-li se o stavbu, která není součástí pozemku podle tohoto zákona, nebo o věc nemovitou podle § 498 odst. 1 věty druhé občanského zákoníku (tj. věc, která není součástí pozemku, ale nelze ji přenést z místa na místo bez porušení její podstaty). Vlečka byla přinejmenším do jejího odpojení od celostátní dráhy v roce 2021 liniovou stavbou, která i podle „nové“ právní úpravy občanského zákoníku není součástí pozemku, proto bylo ustanovením § 3061 vyloučeno, aby vlastníku vlečky vzniklo předkupní právo k pozemkům, na kterých se nachází.
77. Právě uvedené potvrzuje i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, č. j. 22 Cdo 745/2021-214, v němž se Nejvyšší soud vyjádřil k ustanovení čl. II bodu 2 zákona č. 460/2016 Sb., kterým se mění zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, a další související zákony (dále jen „*novela o. z.*“). V důsledku novely o. z. doznalo změny i ustanovení § 509 občanského zákoníku, jeho nové znění zavádí pojem a staví najisto právní režim tzv. liniových staveb. Podle čl. II bodu 2 novely o. z. předkupní právo podle § 3056 odst. 1 občanského zákoníku ke stavbě podle § 509 občanského zákoníku, jakož i předkupní právo, které takto vzniklo k pozemku, na němž je tato stavba zřízena, zaniká dnem nabytí novely o. z. Nejvyšší soud vyslovil, že „*Ustanovení čl. II. bod 2 zákona č. 460/2016 Sb., se vztahuje jen na stavby uvedené v § 509 o. z. (stavby liniové) a na pozemky, ve kterých jsou tyto stavby umístěny. Důvod tohoto omezení předkupního práva je ten, že liniové stavby nejsou součástí pozemku, takže předkupní právo by nesloužilo k cíli sledovanému v § 3056 odst. 1 o. z., tedy ke sjednocení vlastnictví stavby a pozemku; ostatně vzájemné předkupní právo vlastníka liniové stavby a pozemku, na kterém byla umístěna, tu nebylo ani před zákonem č. 460/2016 Sb., ten jen výslovně upravil to, co platilo z povahy věci již dříve. Shodně a podrobněji k této otázce viz Spáčil, J., Králík, M. a kol. Občanský zákoník III. Věcná práva (§ 976-1474). Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 1609 a násl.*“).
78. Pro úplnost soud dodává, že skutečnost, že vlečka v průběhu času pozbyla (v důsledku ztráty své funkce) charakter liniové stavby, jak bylo shora vysloveno, nemohla založit vznik předkupního práva žalobkyně k pozemkům, na kterých se vlečka nachází. K takovému závěru soud vedl výkladový argument *a maiori ad minus*. Liniové stavby jsou typicky stavby dopravní a technické infrastruktury, jež slouží k uspokojení zájmu širokého okruhu individuálně neurčených osob (srov. ŠVESTKA, J., DVOŘÁK, J., FIALA, J. a kol. Občanský zákoník: Komentář, Svazek I, (§ 1-654). Wolters Kluwer. ISSN 2336-517X - komentář k § 509, část I.). Nevznikne-li předkupní právo k pozemkům, jimiž prochází stavba, která nejen svými rozměry, ale právě i pro svůj účel a význam patří do kvalifikované kategorie staveb, nemůže předkupní právo k pozemkům pod takovou stavbou vzniknout okamžikem, kdy stavba svou funkci a význam pozbyde. Ani, v této situaci, respektive tím spíše, není důvod, aby byl vlastník pozemku nebo vlastník stavby při dispozici omezen zákonným předkupním právem. Žalobkyně tedy nemá jiné věcné právo k pozemkům, na nichž je umístován stavební závěr, a ve společném územním a stavebním řízení jí proto nesvědčilo postavení účastníka řízení podle § 94k písm. d) stavebního zákona.
79. V prvním rozsudku v této věci soud shledal, že žalobkyně byla hlavním účastníkem řízení podle § 94k písm. c) stavebního zákona jakožto vlastník stavby, na které má být

Shodu s prvopisem potvrzuje M P.

požadovaný stavební záměr uskutečněn. Od tohoto závěru se soud ani po rozpracování úvah stran povahy a vlastnictví vlečky neodchýlil.

80. Ustanovení § 94k písm. c) stavebního zákona obsahuje čtyři podmínky pro to, aby byl dán tento typ účastenství, a sice: osoba, která není stavebníkem (1. podmínka), musí být vlastníkem nebo mít jiné věcné právo (2. podmínka) ke stavbě (3. podmínka), na které je umístován stavební záměr (4. podmínka).
81. První z vymezených podmínek účastenství podle § 94k písm. c) stavebního zákona má soud za splněnou, neboť žalobkyně nesporně není stavebníkem.
82. V návaznosti na zrušující rozsudek NSS se městský soud v části VI.II tohoto rozsudku podrobněji zabýval otázkou, zda je žalobkyně vlastníkem vlečky. Protože došel závěru, že žalobkyně je vlastníkem vlečky v důsledku vydržení vlastnického práva, považuje soud za splněnou i druhou podmínku účastenství podle § 94k písm. c) stavebního zákona.
83. Jak již soud vyložil výše, předmětná vlečka je stavbou ve smyslu stavebního zákona. Tuto skutečnost dle mínění soudu nepřímou potvrdil i Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, když v bodě 34 uzavřel, že *„vlastník vlečky má být účastníkem společného stavebního a územního řízení.“* V případě prokázání vlastnictví k vlečce tedy žalobkyně má být účastníkem společného stavebního a územního řízení, nebo jinými slovy špatný stav a ztráta původního účelu vlečky nevylučuje jejího vlastníka, ať už jím je kdokoli, z účastenství ve společném územním a stavebním řízení.
84. Konečně otázka, zda je předmětný stavební záměr umístován na vlečce, byla již městským soudem řešena v prvním rozsudku ve věci, kde soud konstatoval, že žalovaný vykládal ust. § 94k písm. c) stavebního zákona příliš restriktivně, když vyhodnotil, že stavební záměr nebude uskutečněn na stavbě - vlečce. Ze spisového materiálu vyplynulo, že vlečka bude na několika místech ručně podkopána a budou zbudovány chodníky, které mají vlečku podcházet (viz výkres C3, Koordinační situace stavebního záměru). Podle výkresu D.1.1.7 stavebního záměru má být rovněž zasaženo do samotné vlečky, a to tak, že přes stávající kolejnice a pražce budou umístěny ocelové pásoviny a dřevěné hranoly upevněné do země ocelovými tyčemi. Vlečka tak bude vystavena stavební činnosti v její bezprostřední blízkosti, a dokonce má dojít k úpravám samotné vlečky. Vlečka žalobkyně má být zakomponována do nové koncepce Parku U Vody a v rámci revitalizace dotčené oblasti má dojít mj. i k určitému „zvelebení“ bývalé vlečky. Skutečnost, že prováděné úpravy stav vlečky nezhorší, ba ho snad i zlepší, však nic nemění na tom, že tato vlečka je stavbou ve výlučném vlastnictví žalobkyně a jakákoli její změna či úprava musí být chápána jako zásah do vlastnického práva žalobkyně. Tyto závěry městského soudu Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku potvrdil (viz body 30 až 34). U žalobkyně je tak splněna i čtvrtá podmínka účastenství podle § 94k písm. c) stavebního zákona.
85. Soud proto uzavírá, že žalobkyně měla být účastníkem společného územního a stavebního řízení podle § 94k písm. c) stavebního zákona, kterému podle § 94m odst. 2 části věty druhé za středníkem stavebního zákona svědčí postavení hlavního účastníka řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu. Protože žalobkyně byla v předmětném správním řízení opomenuta a o řešení otázky se dozvěděla až po vydání prvostupňového rozhodnutí, které jí nebylo doručeno, byla ve smyslu § 84 odst. 2 ve spojení s § 83 odst. 2 správního řádu oprávněna podat proti tomuto rozhodnutí odvolání do 90 dnů ode dne, kdy se s rozhodnutím seznámila.

Shodu s prvopisem potvrzuje M P.

86. Mezi žalobkyní a žalovaným je nesporné, že žalobkyně se s rozhodnutím seznámila dne 26. 10. 2022. Žalobkyně tak mohla podat odvolání nejpozději dne 24. 1. 2023. Protože žalobkyně podala odvolání dne 28. 11. 2022, o čemž rovněž mezi účastníky soudního řízení nepanuje spor, devadesátidenní lhůta byla zachována. Žalovaný tak odvolání nesprávně zamítl jako opožděné a měl se jím věcně zabývat.

VII. Závěr a náklady řízení

87. S ohledem na shora uvedené Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, napadené rozhodnutí proto zrušil podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s., a to pro jeho nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení věci, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
88. Výrok II. o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, proto soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením advokátem. Ty jsou tvořeny odměnou za tři úkony právní služby [převzetí zastoupení, písemné podání a účast na jednání před soudem podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2025], přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí částku 4 620 Kč [§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu]. Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny paušálními částkami ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Částka nákladů právního zastoupení se dále zvyšuje o hodnotu příslušné sazby ve výši 3 195 Kč. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, tak činí částku ve výši 21 405 Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to do rukou jejího právního zástupce, advokáta Mgr. Františka Korbela, Ph.D.
89. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak soud vyslovil ve výroku III. tohoto rozsudku.
90. Pod výrokem IV. soud nepřiznal náhradu nákladů osobě zúčastněné na řízení sub 1). Tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud jí v řízení neuložil žádnou povinnost. Soud neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by této osobě zúčastněné na řízení mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.
91. Pod výrokem V. soud nepřiznal náhradu nákladů osobě zúčastněné na řízení sub 2). Tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud jí v řízení neuložil žádnou povinnost. Soud neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by této osobě zúčastněné na řízení mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. června 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M P.